

פרשת לך לך שלנו עורך: רב בית הספר – יהודה רוזנברג

בלעדי רק אשר אכלו הנערים וחלק האנשים אשר הלכו אתי ענר... הם יקחו חלקם: י"ד 24

ראיתם ילדים שכל הזמן יודעים לספר כמה הם טובים, כמה הם מוכנים לעזור לאחרים,

ממש ילדים נפלאים!

אבל כאשר באים ומבקשים מהם משהו, פתאום הם אומרים: "אני לא יכול בדיוק עכשיו",

"אני מצטער, אבל אמא אמרה לי לחזור הביתה", "לא היום! אולי מחר!" ועוד תירוצים רבים

כאלה.

אבל מה תחשבו על אדם שלא יודע איך נלחמים, איך משתמשים ברובים השומע כי

מחבלים תפסו אתכם (לא עלינו), והוא מיד עוזב הכל, לוקח את התלמידים שלו, ויוצא

להילחם במחבלים שיודעים להלחם, שחטפו את היהודים והעבירו אותם ללבנון. לא מפחד,

עובר לתוך לבנון, נכנס לתוך הכפר שבו החביאו את היהודים, נלחם בכל המחבלים יחד עם

התלמידים שלו, מנצח ומשחרר את היהודים! איזו שמחה! איזה מתנות ירצו החטופים

והמשפחות לתת לאותו אדם שלא פחד, והציל את החטופים

אבל אז הוא בא ואומר: "לא תודה! לא מגיע לי כלום, בסך הכל עשיתי מה שאני חייב

לעשות". האם אין הוא צדיק גדול, שאומר "לא מגיע לי פרס, כי הרי בסך הכל רציתי לקיים

מצווה, לשחרר את החטופים שלא יהרגו אותם!"? ברור שהוא צדיק

אבל האם הוא יכול להגיד לתלמידים שבאו אתו "תוותרו גם אתם על המתנות, תלמדו ממני

"? איך צריך להתנהג אדם צדיק

בפרשת השבוע שלנו, אנחנו מוצאים את אברם ההולך ונילחם נגד 4 מלכים, רק כדי להציל

את לוט בן אחיו של אברם שנפל בשבי תוך כדי המלחמה בין חמשת המלכים לארבעת

המלכים.

אברם ותלמידיו מנצחים בעזרת הקב"ה את כל ארבעת העמים שניצחו לפני כן חמישה

עמים. אברם משחרר את כל אלו שנפלו בשבי ובתוכם את לוט. ואז אחד המלכים שאברם

חידון על הפרשה

- צעקת כאב, שהיא שם של מדינה. מה שם ·
המדינה? (י"ב 8)

הורים יקרים!

- אשתי" או "אחותי"? בעצם אין הבדל, זו אותה ·
האישה! מי זאת האישה? (י"ב 18 – 19)
- מה הוא השם הנוסף לים המלח? (י"ד 3)
- מעין הדין" – מה השם שלו בתורה? (י"ד 7)
- הכהן שלא היה יהודי. מה שמו? (י"ד 18)
- הורידו אות משמי, והוסיפו אות חדשה לשמי. אם
תחברו את שתי האותיות, תקבלו אחד משמות
הקרבן. מה השם? (י"ז 15)

לאורו נלך – הרב נריה זצ"ל

"לשובע, ולא לרזון"

רגיל הייתי כי רבי ומורי, הרב משה
לת ביה"ס

צבי בן הרב פתחיה נריה זצ"ל, היה

מידי פעם נכנס לחדר האוכל,

מסתובב בין השולחנות, מביט בנו

במבטים מלאי אהבה ושמחה

מלטף את ידו של התלמיד היושב

לידו, ובקולו הרך העדין והשקט, היה

מאחל לנו "לשובע, ולא לרזון",

וממשיך לשולחן הבא

תמיד חשתי כי הברכה היא מאוד

מאוד אמתית. לא סתם "בתאבון",

וזהו. אלא ברכה מכל הלב שהאוכל

ישביע אותנו, שיעשה לנו טוב. שלא

סתם נאכל, כי בא לי. אלא נאכל כדי

שנהיה שבעים, בריאים, ומוכנים

ללמוד

בכל שולחן, הייתה מונחת קערה

ריקה – מיועדת לזרוק את הזבל

הרב נריה היה מביט בקערה, ואם

ראה אוכל טוב שנזרק, חתיכת פרוסת

לחם, חצי מנת עוף, או כל דבר אחר,

שבת שלום למשפחת בית חינוך ולמידה כמשפחה ניר עציון!